

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 733

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

19 octubre 1935

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

Els obrers i l'Església

¿Qui no s'entristeix en veure aquestes masses obreres de les barriades industrials de les ciutats, absolutament allunyades de l'Església i, no solament allunyades, sinó fins i tot considerant-la com a enemiga seva i aliada del capitalisme? ¿Com s'ha pogut produir aquest fet essent precisament la doctrina del Crist, predicada per l'Església, la doctrina de la humilitat i la de l'exaltació de la pobresa voluntària com una de les condicions per a córrer pel camí de la perfecció?

No ens escam a nosaltres cercar les causes del fenomen, per altra part prou estudiat avui en el camp de la sociologia catòlica. Ens escam, millor, parlar dels remeis per a guarir la malaltia, que entenem ésser dos de principals; primer, la formació de la consciència cristiana dels obrers, i segon, la creació d'organitzacions professionals per a la defensa dels seus interessos enfront dels d'un capitalisme materialitzat i fill de l'economisme liberal. Ambdós remeis són difícils i suposen un llarg tractament; però ambdós són igualment necessaris si volem que les generacions obreres vinguin darrera nostre, — nosaltres ja no hi som a temps, dissortadament, a veure-ho — retornin els ulls al Crist i es sadollin dels infinits consols de la seva doctrina de pau i d'amor.

La formació de la consciència cristiana en l'obrer és tasca indispensable. Cal que l'obrer conegui bé la doctrina, que senti els arguments de l'apologètica catòlica, que aprengui a distingir entre allò que és diví i allò que és humà, que en un mot, s'assabenti que l'Església no solament no és aliada de cap règim econòmic liberal, sinó que ha estat la primera víctima dels seus excessos. I únicament per aquest camí arribarem altre cop a l'ideal de tenir obrers cristians, ideal que avui ens sembla molt llunyà però que no pot ésser inabastable si tots hi posem la nostra més gran bona voluntat, i, entre tots, els rics catòlics do-

nant mostra d'esperit de justícia en les seves relacions amb les altres classes socials.

Aquesta tasca és urgent i és indispensable per a tota labor d'organització professional en el sentit cristià del mot. ¿Com podríem formar unions professionals si abans no comptàvem amb els materials per a edificar-les i sostenir-les? Sortosament, avui es treballa en aquest sentit de cara a les joventuts principalment. El fejecisme i els exercicis espirituals, amb les corresponents organitzacions solidíssimes i ben estructurades, poden ésser una garantia per a l'eficàcia d'aquesta feina.

I quan tinguem grups d'homes humils formats amb plena consciència cristiana, la tasca de l'organització professional vindrà per ella mateixa, sense necessitat que la facin els qui no siguin obrers, ja que l'obra d'organització sindical ha d'ésser obra dels obrers mateixos per tal que adquireixi aquelles garanties d'eficàcia i de duració que ha de tenir per no desfer-se com el fum i tal com fins ara ha esdevingut en molts casos a casa nostra.

Davant la dificultat i el temps que això suposa són molts els catòlics que es sentiran descoratjats. Però els processos socials de durada no es produeixen sense que abans s'hagin format sòlidament les consciències individuals que, a la vegada, produeixen la consciència col·lectiva en tots els afers. I si la tasca de descristianització del poble ha durat més d'un segle, tot i ésser tasca negativa i per tant més fàcil, ¿quant no ha de durar la tasca de reconstruir tot aquest edifici enrunat per tants factors de destrucció?

Treballem i lluitem un xic cada dia i cada hora. Amb aquest treball nosaltres complim el deure que ens és imposat en aquest punt. La resta, o sigui la victòria i l'èxit, ni ens pertanyen ni som nosaltres qui els tenim a la mà. Déu sobre tot.

El Jan, fuster

PER JORDI ARNAU

Una hora negra per al fuster de Vilaplana. Pobre Jan! Catorze anys que treballava com un negre i quatre que s'havia casat i anava pel seu compte. Una muller com un pom de flors i dos ninets blancs i grassos com dues marengues. Ara digueu-me per quins set sous en Jan que era un home honrat i ple de virtuts naturals no era complidor de manaments de l'Església; vull dir que no anava a missa ni complia el precepte pasqual. Quan la seva muller li retreia aquest fer, ell sempre responia que no tenia temps: que els matins dels diumenges els havia de menester pels comptes i les tardes per passejar amb la família. I acabava amb aquestes paraules que tancaven de cop la discussió:

—¿Que no ho veus que mai no paro?

Anem al que dèiem. Ara el pobre Jan està passant una hora negra. D'aquí a vuit dies li cau una lletra de dues mil pessetes de fusta i ara li acaben de dir que el Banc on tenia en compte corrent els diners per atendre a les seves obligacions ha fet fallida. Per primera vegada a la vida es trobarà amb una lletra acceptada que no podrà pagar, el duran als tribunals, l'empaperaran, el deshonraran i li faran el negoci impossible. El cas no té remei. Els seus parents són pobres i no gosa a trucar a les cases que el podrien ajudar. Ell sap que d'arbre caigut tothom en fa llenya, que qui gemega ja ha rebut, que si no et pots valer, un altre no et valdrà, que cada u ha de portar el seu gep. El dimoni li retreu totes aquestes dites i a més li fa memòria que a la riera hi ha un pèlag amb un xuclador que mai ningú que s'hi hagi tirat o hi hagi anat a parar no n'ha sortit viu. Entre en Jan i el dimoni hi hagué un curt diàleg mental.

—No, mala bèstia. Matar-se, ¿de què cura?

—T'estalviaràs el patir i la deshonra. Si vols avui mateix pots acabar.

—Els creditors no seran males ànimes. Potser m'allargaran la data del compliment.

—Històries! Això ho dius i no ho creus. La cassetta és teva i te l'embargaran i no et deixaran un clau i tu passaràs per la vergonya de veure aquestes coses.

—¿I la meva dona i els dos fillets?

—Per a ells serà millor que tu desapareguis; els fas nosa. Sense tu la gent de la vila en tindran llàstima, amb tu tothom dirà: "ja s'apanyaran, el marit és bo per a treballar".

—Massa veig que tens raó.

—La nit és bona hora pel teu fet; ningú no et farà nosa. Si et lligues bé les cames no patiràs tant.

El diàleg va ser destorbat pel repicar de les campanes, puix que el campaner no era gaire lluny de la casa del fuster. Davant de la finestra passaven homes i dones que amb els senyals de les campanes es daven per entesos i la mateixa Caterina, la dona del fuster, es posava el mocador al cap per sortir.

—Caterina; ¿on va tanta gent?

—A la missió, Jan. Fa tres dies que dura i demà passat s'acaba. Tenim un gran predicador que diuen que mai més no en sentirem un com aquest. Ja he portat els nens a la Sunta que me'ls guardi com cada dia. El sermó és ara a les set. Acompanya-m'hi.

—Creu-me que estic capficat. Demà ja ho sabràs per què. Potser m'hi distreuré... com qui va al cine, saps?

I heus ací el Jan assegut al costat de la Caterina al darrer rengle de cadires de l'església, quan el P. Missioner acabava de pujar a la trona.

El sermó fou de la Divina Providència. Déu es un bon pare que té el nom de tots els seus fills al pensament i sap el que han de menester i només que prenguin aire de demanar el Pare ja sap el que els convé. Els ocells del cel mengen i no sembren. Els lliris del camp van bellament vestits i no filen, etc.

I el Jan pensa:

—I a mi què m'explicarà el P. Missioner. A mi no em vindrà a trobar ningú amb les dues mil pessetes que he de menester. A mi mai no m'ha plogut el pa ni el vi ni la roba del cel. Què m'explicarà el P. Missioner de la Providència. Amb quatre paraules, el faria callar.

I un angelet bufó de cabells rossos i dues ales flonges amagat sota la cadira, li deia:

—Sí, Jan, sí; vés a veure el P. Missioner i digues-li'n quatre que el facin callar.

I tal pensat, tal fet. Acabat el sermó el Jan es fica a la sagristia darrera el predicador i tots dos plegats s'asseuen a un despatx petit, petit com un cop de puny.

—Vós dieu de la Providència..., és perquè no sabeu el que passa a casa meva.

—¿Què passa, fill, què passa?

—La meva ruïna, la de la família. Avui m'ha fet fallida el Banc on tenia els meus estalvis i d'ací a vuit dies em cauran al damunt les lletres i heus ací un home deshonrat que no pot pagar. La Pro-

" eregu mil "

Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble
en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Málaga-

vidència... la Providència... Si Déu fos el meu pare i tingués providència de mi, això no passaria. ¿Com puc creure jo en la Divina Providència? El pèlag de la riera sento que em crida i em diu que no vulgui suportar aquest cop. Morta la cuca, mort el verí, pare missioner.

— Anem, fill, anem; has perdut el seny i Déu et perdonarà els disbarats que dius. Vejam, fill: ¿tu vas sovint a l'església?

— Mai; tinc massa feina.

— I avui, ¿com hi has fet cap?

— Les campanes no em deixaven tranquil.

— Veus? La Providència! Les campanes també van tocar ahir; fa tres dies que branden a la mateixa hora i tu no les senties. Avui les has sentides: la Providència! ¿I qui t'ha donat entenent de venir-hi?

— La meua muller que estava a punt de sortir. I jo he pensat: acompanya-la per darrera vegada a la vida.

— ¿Veus, fill? La Providència; ja t'ho deia.

I digues-me: ¿qui t'ha portat aquí a la sagristia?

— M'ha vingut el pensament de tenir amb vós aquesta disputa per fer-vos callar.

— Que m'has de fer callar, fill; si tot això és la Providència.

— En tot cas és la Providència amb les mans buides.

— A veure, a veure. Tu has de menester...

— Dues mil pessetes.

— I en tens...

— Dues-centes per passar la setmana.

— Guarda-les, doncs. Abans d'ahir jo vaig predicar sobre la caritat i l'almoina. I així com ara tu, em va seguir un subjecte a la sagristia i aquí mateix em va donar cinc-centes pessetes perquè en fes el que vulgués. Seran per a tu, tu me les tornaràs quan puguis. Ara mateix anirem tu i jo a veure senyor X. i jo treuré la cara per tu i veurem el que calgui. I després farem comptes.

El P Missioner i el Jan a casa del senyor X van exposar el cas i el resultat va ser que el senyor X va posar a la seva disposició mil pessetes.

Els comptes de després, foren ben clars. Una carta al creditor dient-li la veritat, oferint-li les tres quartes parts del deute i pregant-li que prorrogués per tres mesos l'altra quarta part.

— Moltes gràcies, pare Missioner; jo us volia dar una lliçó i vós me l'heu dada a mi i ben complerta. Potser un dia parlarem d'altres coses.

— ¿Per què no ara?

— Són dos quarts de nou i vós no heu sopat ni jo tampoc.

— Fill meu; quan la Providència passa, s'ha d'aprofitar. Ara mateix penso que la Providència et dona una gràcia que si l'aprofites no tindràs dret a reclamar-la una altra vegada.

— Ja li diré. He pensat que demà em podria confessar. Convindrà que canviï de manera de fer. Ja veig que la meua dona té raó. Però és el cas que des que vaig fer la primera Comunió gaun tenia nou anys fins ara que en tinc trenta-tres, no he pensat mai en tal cosa. I vós ja compreneu que la vida de vint-i-quatre anys s'ha de pensar una mica per explicar-la.

— Fill, no em vinguis amb això de demà. No hi ha paraula més enganyadora que aquesta de demà. Hi ha demà que no arriben mai, llargs com

l'eternitat. El diable tornarà a dialogar amb tu i convé que li aixafis el cap d'una vegada. Entrem a la rectoria i jo t'hi ajudaré. ¿Saps què és un cercapous? Sí? Doncs jo en treuré un de molt bo.

I tot va anar d'allò millor i més llis que una anguila.

La Caterina ja havia donat el sopar als nens i els havia acotxat al llit. Ella esperava pensant: ¿Què s'haurà fet del Jan? ¿Què serà allò que diu que el té capficat i que ja ho sabré demà? Ell s'ha ficat a la sagristia no sé per què i ja són les nou del vespre...

En Jan va camí de casa tot xiulant la tonada d'un couplet. No sap altra cosa; si sabés uns goigs o una cançó d'església... però no en sap cap i el seu estat d'esperit li exigeix que xiuli una cosa. La Caterina li coneix el xiular i el caminar; així és que no ha de trucar. Ja troba la porta oberta.

— Jan! quina angúnia; ¿com és que has tardat tant?

— Calla, dona, calla...

I agafant-la d'una revolada li fa donar tres giravolts seguits que amb una mica més la fa caure.

— Jan, que et tornes ximple!

— No ho sé; però crec que sí. Anem a sopar. Si tinc bona gana, senyal que estic bo.

I va fer una rialla com mai no li n'havia sentit cap la Caterina. I va durar fins que es va ficar a la boca la primera cullerada de sopa. Llavors es va posar reposat i abans d'engolir la segona cullerada ho va explicar tot, punt per punt, el que havia passat i la fallida del Banc, el mal propòsit, la disputa, la visita i la confessió amb els pecats i tot.

Ella hi feia:

— Calla, mala boca, calla; no ho vull sentir.

— Tant se val; tu també deus haver fet els teus. Ara escolta que va de debò. Demà anirem tu i jo a missa de sis.

— ¿I els nens?

— Els encomanarem a la Providència. ¿No vas sentir el sermó d'ahir? Pel que pogués ser tancarrem portes i finestres. Per mitja hora... És que jo, tu ja ho saps, no sé on he d'anar per combregar, i m'acompanyaràs. Serà la meua primera Comunió de gran. Portaré el vestit de llana negra i la corbata blanca i no em costaria gaire de posar-me un llaç al braç... I vida nova, Caterina. Ara ja no disputarem mai més si els nens han de ser com tu o com jo; si Déu vol seran com tots dos.

Casa Centenària TRULLS

Fundada l'any 1820

Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

La Lloció de PLAN-TES DEL BOSC, fortifica, conserva i augmenta el cabell. És un producte purament vegetal i inofensiu.

Despatx central:
RAMBLA D'ESTUDIS, 12
BARCELONA

El presoner d'Herodes

PER R. RUCABADO

No voldríem que el present escrit causés la menor molèstia als autors i editors de la pel·lícula catòlica francesa *Golgotha*. Subratllo catòlica i francesa amb tota la fraternitat i tota la simpatia. Ni la forçosa severitat amb què hem de judicar la totalitat d'un espectacle dins del qual *Golgotha* no formava més que un número, ni les reserves de crítica interna i advertències que sobre el film de Duvivier es poden i fins es deuen formular, no atenyen la nostra sentència general favorable. Poden els interessats en aquesta gran obra cinematogràfica, prendre nota de l'adhesió d'aquest modest escriptor, tot i desitjant que en prenguin també de les observacions sinceres sobre els extrems, per cert de fàcil remei, que un cop ateses faran que la projecció sigui francament recomanable en els locals i sales on el públic catòlic no s'hagi d'avergonyir d'entrar.

Una creu lluminosa decantada cap a terra, (resulta significativa), era el reclam, la setmana passada, del film *Golgotha* al cinema "Fantasio" del Passeig de Gràcia, al mateix lloc on alguns mesos enrera van projectar *El Rei de reis*. Teniem per mitjà de la premsa catòlica francesa les millors referències d'aquesta producció, en la qual uns cineastes de recta intenció es proposaren realitzar un gran espectacle que presentés catòlicament el drama de la Passió i Mort de Jesús amb tots els avenços i ressorts de l'art cinematogràfic, per a oposar-lo a l'obra protestant i dubtosament ortodoxa abans anomenada. Totes les informacions i crítiques franceses adverteixen aquesta intenció i aquest contrast. En totes elles *El Rei de reis* és designada com obra aliena a la veritat i estranya a l'esperit catòlic, i no sabem pas com queden les personalitats que han prestat en diversos països a *El Rei de reis* una aprovació i una lloança precipitades i immerescudes. Vaig decidir, doncs, anar a veure *Golgotha*, per més que amb recel i temença, perquè els cines del Passeig de Gràcia no respiren pas la moral que al Gòlgota es proclamà, i aquella creu inclinada, per bé que copiada de la foto que mostra Jesús amb la creu a coll, era tal volta significativa i de mal pronòstic. No era el fust dret i triomfal del *In hoc signo vinces*, sinó que hom podia témer que era una creu vençuda, i de seguida hom podia convèncer-se de la veritat d'aquest averany en trobar al vestibul del "Fantasio" alternades les fotos i anuncis de *Golgotha* amb les fotos i anuncis d'*El caballero del Folies Bergère*, desvergonyida *revue* de Maurice Chevalier.

Precisament els prospectes il·lustrats que hom repartia als assistents anunciaven amb profusió d'eloqüents fotos aquesta última pel·lícula, i era paradoxal que els qui anaven a contemplar la Passió de Crist portessin a les mans els retrats en colors d'una *revue* alegre. La sessió començà per l'acostumat enfilall de noves d'actualitat. Moltes vegades són inconvenients i molestes, perquè no tot ço que ocorre en el món és bo i honest de veure. Però aquell vespre eren passables. No fem dificultats per una exhibició del concurs de Miss Univers.

La pantalla s'obrí damunt d'una visió meravellosa.

El problema resolt del cinematògraf en colors directes del natural s'estrenava davant dels ulls de molts en una simfonia òptic-acústica, car es tractava d'un film sonor, bellíssim com un somni. *El jardí del monestir*, poema musical i cinematogràfic de color, es desenrotllava en escenes de l'encís més poderós i més legítim, en un claustre mig en runes, probablement de les antigues missions espanyoles de Califòrnia. Flors, coloms, jocs d'aigua, frares passejant o anant al chor, exquisida i harmònica visió! Mai els nostres ulls no havien contemplat bellesa tanta eixint de mecanismes dominats per l'home. La pel·lícula següent, tecnicolor també, *El mar del coral*, despenia una oloreta de fals en quant no ens vam arribar a convèncer que fossin preses del fons del mar les escenes certament meravelloses de vida aquàtica; però no per ésser probablement filmades en aquàriums, deixaven de tenir mèrit grandíssim i bellesa insuperable, perquè la foto en moviment i en colors aplicada a la vida subaquàtica és encisadora i fascinadora. Un tercer film, un dibuix en colors de Walt Disney, la faula antiga de *La llebre i la tortuga*, formava amb les dues primeres una trilogia magnífica en honor del prodigiós invent. Deixeu-me dir que el conte infantil amb la seva moralitat clàssica traduït per una ment genial al llenguatge, que aquí resultava perfectament lícit, del truc cinematogràfic, era una delícia intel·lectual; un triomf formidable de l'art i de la intel·ligència, un triomf del talent creador generant una obra mestra de gràcia i de sàtira. Res d'inconvenient en aquesta projecció admirable que em féu concebre tot seguit el disseny de portar-hi la meua família, car jo esperava que *Golgotha* seguiria immediatament a darrera.

Però ço que, amb estupor meu, i suposo que de tots els cristians presents a la sessió, aparegué llavors en la pantalla fou l'anunci *seguir d'una selecció d'escenes* del film de Maurice Chevalier anunciat per a la setmana pròxima. I davant dels ulls astorats dels que havien entrat a la sala per a contemplar la versió cinemàtica de la Passió i Mort de Jesús, aparegueren quadres de cabarets, *flirts*, *kissing*, *girls*, maillots i seminus d'*El caballero del Folies Bergère*. Protestar? Fer soroll? Tota protesta en ocasions així és immediatament seguida de l'acusació d'alterar l'ordre, i en reflexionar un moment hom comprenia que els anuncis i el prospecte que guardaven les mans o les butxaques treien a la protesta tota força civil. Allí no era Maurice Chevalier l'intrús, sinó Crist. Allò no era una església, sinó el palau de les *revues*, del nu, del bes, de la frivolitat cinematogràfica. Era la Passió ço que estava fora de lloc. Les *girls* i les *vedettes* eren a casa seva; els intrusos érem els cristians. Jesús mateix, ni que hi aparegués amb la tremenda realitat del seu sacrifici, era allí un intrús. Hom ensenyava el Crist sols per curiositat, i una escena de la pel·lícula de Duvivier em donà després l'equivalència del paper que fan les pel·lícules cristianes exhibides en els cines mundans.

Prou em recordo que la visió d'*El Rei de reis* executada en aquell mateix local, l'exhibiren pre-

cedida de visions carnals les més intolerables, introduïdes sota l'espècie de noticiaris d'actualitat i de films documentals. Però jo convido a comentar la mentalitat dels empresaris, interessats i beneficiaris del cine, que invitant a contemplar una pel·lícula cristiana no s'abstenen pas de donar en la mateixa sessió notes que necessàriament han d'ofendre i mortificar el públic que s'ha de sentir invitat en primer terme.

Contradit, descoratjat per la passivitat forçosa, veient clar que el no protestar en l'acte mateix de l'ofensa era ja una derrota anticipada, tots els sentiments s'acumulaven per a rebre amb prevenció un film els agents catòlics del qual no s'havien pas preocupat d'exigir un mínim de respecte per l'exhibició pública. Durant una bona part de l'obra no em pogueren pas els esforços de Duvivier esvair la contrària preparació espiritual. Però tanmateig reeixiren, i poc a poc anaren guanyant-me el cor. Se m'obriren lentament les potències a l'admiració, i en molts llocs a l'emoció profunda, emoció legítima i autèntica cristiana.

Per primera vegada una obra amb aparell formidable, un film de grans masses i d'extraordinària *mise en scène*, un film d'enorme treball i de cost superlatiu, un film de milions haurà estat posat per mans catòliques al servei de la religió de Crist, al servei del Crist veritable, no del Crist protestant, sinó al servei personal del Fill de l'Home. És una formidable glorificació de Jesucrist, aquesta gran pel·lícula catòlica, i jo crec, en aplaudir-lo i lloar-lo i àdhuc en fer certes remarques i consells fraternals, complir un deure tan estricte com el vaig complir en denunciar i combatre l'obra falsària, la fumisteria americana i jueva *El Rei de reis*, divulgadora del pseudo-Crist dels protestants i dels plutòcrates.

Escric serenament aquest elogi, tot i veient que en les grans dimensions d'aquest film no tot és perfecte i quelcom és amb urgència suprimible. Ho escric sabent que, en definitiva, el gran objecte, la finalitat màxima d'aquest film no ha pas estat aconseguida, ni de molt. Però és perquè la fita és inabastable, no pot ésser aconseguida per l'art cinematogràfic. Aquesta impotència final és causada per la imperiosa llei estètica d'aquell art, per raó de la seva naturalesa tècnica, i de les lleis, diríem de la *filosofia*, que aquesta tècnica imposa. La Passió i Mort de Jesús en cinematògraf sempre serà una temptativa impossible de reeixir, inferior en definitiva, i molt inferior a l'eficàcia plàstica d'altres arts, com la pintura i l'escultura. El Crist de Velázquez seguirà essent de major eficàcia, de major veritat, de major valor cristià que totes les obres cinematogràfiques fetes i possibles. Però seria injustícia gruixuda no col·locar el *Golgotha* de Duvivier al davant de les temptatives d'interpretació cinematogràfica del gran drama del Calvari, com la més eminent de totes.

S'hi poden desglossar dues sèries de visions de Crist. Els quadros on el Mestre parla, prega, predica o sofreix moralment, i els quadros de la passió física del Senyor, les doloroses escenes de la flagel·lació, la coronació d'espines, el camí del Gòlgota i la crucifixió. Aquesta sèrie és molt menys reeixida que l'altra. La passió del Senyor més pròpiament dita, la soferta amb el seu cos humà i diví és la més impossible de representar, en principi, i això ho confirma la pel·lícula de Duvivier que dona de la presència i proximitat de Jesús abans del seu martiri admirables sensacions, però que no escapa en les compromeses escenes dels dolors corporals a la fa-

llida inevitable.

Un altre gran escull del cinedrama és que els personatges odiosos són molt més fàcils de reeixir quan són jugats per bons actors, plasmats amb gran relleu i amb forta intensitat artística, mentre que aquell que és home i Déu, qui el representarà, si és per definició irrerepresentable? Caifàs, Anàs, Pilat, els prínceps del Sanhedrí, Judas, els homes de la turba, els falsos testimonis, són perfectament jugats, amb relleu i amb art poderós, en aquesta pel·lícula. Jesús és personificat amb gran respecte, però sempre sofreix la concurrència inevitable. Els actors que juguen els tipus d'avar, de traïdor, d'hipòcrita i de fariseu reixen admirablement; però la superació en representar passions desordenades és perillosa, com ho recorda Herodes, que pren en aquest film un relleu formidable, gairebé de dimoni. I és possible representar el Dimoni, però no pas representar Déu.

Dintre d'aquesta cleda i valla fatal, el *Golgotha* de Duvivier és un admirable film. Hi ha efectes teatrals, però amb moltíssima més discreció que en l'obra de Cecil B. de Mille. Les masses estan molt més ben mogudes, els decorats, descomptada la teatralitat i les dimensions forçosament exagerades, molt millor de propietat, sense ésser inferiors en riquesa, i els actors, ah, els actors!, incomparablement per damunt dels executors de la superxeria bíblico-cinematogràfica de Hollywood. Incomparablement millor. *Golgotha* és una obra mediterrània i nostra. La llum, els personatges, l'ambient, el poble, tot respira més veritat. I per ésser catòlics els qui ho mouen, moltíssim més respecte. El temple i les seves multituds, el sanhedrí, la conspiració, les intrigues, dintre el estricte marc de l'Evangeli, sense la pretensió que exhibia Mille, de donar textos literals, molts d'ells falsejats i altres fora de lloc, tota la trama dels majorals dels jueus per a desfer-se de Jesús, estan admirablement realitzats. De moment, xoca sentir els jueus parlar francès, però un s'hi acostuma de seguida, i el llenguatge arriba a tenir un encís. La sonorització és admirable, i és una de les gràcies d'aquest film. Això sol el col·loca a mil·l metres per damunt d'*El Rei de reis*, tècnicament antiquada. La superioritat dels actors francesos es mostra sobretot en la pronunciació suau i distingida, cor i majestat. És una de les gràcies d'aquesta obra. La veu de Jesús és al meu judici, d'un especial encert. Les paraules del Mestre, literals del text evangèlic, són pronunciades amb veu suavíssima de bondat, dol-

Tota la obra de la traïció de Judas, està magistralment feta, i és tramada amb una manera humaníssima. Judas temptat, per l'ànima del qual van passant les sublimes paraules de Jesús, les ensenyances divines que no el poden aturar en la pendent, ofereix unes escenes intensament dramàtiques, i tot està tractat amb una versemblança corprenedora. Hi ha una escena de Judas entrant de nit al Temple on els jueus s'apleguen per a l'oració nocturna, d'extraordinària sensació de cosa veritable.

Aquesta veritat, aquesta versemblança que el cineasta francès ha perseguit en gairebé totes les escenes, reix notòriament en la Cena. Ben al revés de la caricatura pretensiosa que sortí de les mans graponeres i heterodoxes de Cecil B. de Mille. Els quadres del Sant Sopar, en el quals no ha cercat d'imitar cap pintura cèlebre, sinó de representar modestament la veritat, són al meu judici els millors, els de més plenitud d'emoció, els de més pietat de tota la pel·lícula. El diàleg de Jesús amb Sant Joan quan

aquest l'interroga per saber qui és el traïdor, la discreta designació del Mestre en senyalar-lo, la torbació de Judas, la seva sortida del cenacle són una obra mestra, i culmina per l'escena en tercer terme dels apòstols que es van passant amb reverència de mà en mà el calze on tasten en silenci les primícies de la Institució Eucarística.

Els dos processos, eclesiàstic i civil, estan molt ben construïts. Són justes i vivíssimes les escenes del tribunal de Pilat amb el dualisme de Pilat i la multitud instigada pels prínceps dels sacerdots; hom veu Pilat maldant per contenir la multitud, vacil·lant, inquiet, autoritari, sempre real. La turba es mou i s'escriu en el pati del Pretori, moment de gran emoció de veritat. Però el martiri de Jesús no és reeixit, malgrat els grans esforços, i solament en honor dels autors afegirem que no és reeixible. Repetim-ho, flagellació, coronació d'espines, camí del Calvari i crucifixió són impossibles de representar cinematogràficament. Duvivier, com altres, s'ha sentit arrossegat a carregar la nota i aquí mereix una vegada més aquella censura de Mossèn Clascar davant d'aquell antic *Christus*: "*Fan patir a Jesús més del que va patir.*"

Duvivier ha complicat aquest suplici de Jesús amb una escena certament dintre el text evangèlic, però que produeix una impressió que desconcerta, i jo, francament, malgrat el mèrit artístic i fins la rectitud interpretativa, l'escurçaria força. És l'escena que constitueix una de les de més relleu de l'obra: Jesús en el palau d'Herodes. La mateixa veritat amb què és jugada, desorienta el públic i escandalitza una mica l'espectador sincer.

El tetrarca està figurat per un actor extraordinari, revestit amb tota la pompa oriental, estudiantament caracteritzat en monarca assiri, tiara persa en el front i llarg ceptre a la mà, rodejat d'una cort fastuosa, enlluernadora. Herodes Antipas rep Jesús amb tota la hipòcrita llagoteria que li va merèixer del Mestre l'epítet gràfic i gravíssim de "guineu". Menysprea i fa burla de Jesús, amb una malícia tan refinada i es perllonga tant l'escena, magistralment representada, fins al punt, com dic, d'ésser de les culminants de l'obra, que arriba a fer mal de debò i hom sent la humiliació i l'afront d'ésser víctima de la perfídia i cruel riota del sàtrapa. Jesús calla sempre, fidel al text evangèlic, i fins s'acosta a Herodes quan amb infame dolçor aquest el fa atansar. Tot això és perfectament versemblant, res d'això es divorcia del text sagrat (1). Però tot això causa, certament, un gran malestar, i és que el triomf d'Herodes no té contrapartida. No crec que es pugui dir que es surti de l'Escriptura quan Herodes, aixecant-se del seial, invita Jesús a transformar el seu ceptre en serpent. La víctima divina calla. A l'una, a les dues, a les tres, — i el tetrarca li dona un toc, ben lleuger, però, de ceptre a la cara. Jesús s'estremeix. Tot això és versemblant, però, ¿no resulta excessiu, extremada tortura moral que no sé pas si era necessari d'afegir al martiri clàssic, prou dur i prou infinit, de la Passió? Per la meua part, jo no vacillaria a suprimir almenys una meitat de l'escena. En tot cas, ¿perquè no posar una al·lusió, no pas certament inversemblant, que restabliria una mica l'equilibri moral i abaixaria els fums del dèspota corrupte, fent aparèixer el record de Joan Baptista, a qui la seva covardia va fer llevar la testa? No serà certament impertinent aquest record quan la

inquietud d'Herodes pel seu propi crim és registrada a altres llocs de l'Evangeli (2).

El cineasta que ha tractat l'escena d'Herodes amb discreció innegable quant al perillós tema de la cort femenina, donant la nota de luxe refinat sense oferir cap visió sensual, ha comès una fallida censurable en tractar un personatge femení, fallida única en tota l'obra, en la qual la mateixa Maria Magdalena passa desapercebuda. És la intervenció de la dona de Pilat. No entenc com Duvivier, en lloc de la matrona romana que hom imagina, muller prou digna i piadosa, malgrat la religió distinta, per a ésser mereixedora d'una inspiració favorable a Jesús, fa aparèixer aquí una *vedette* autèntica, que ni pel vestit ni per les maneres és l'esposa sinó en tot cas l'amistancada del Procurador. Preté guanyar-se la inhibició de Pilat en favor de Jesús, amb manya-gueries de coqueta. És tan impròpia aquesta escena, única concessió al gust del públic de cine, que ens sembla increïble en una obra de tanta serietat. Jo, les escenes on surt aquesta falsa Clàudia Pròcula, les suprimiria gairebé radicalment.

Així com també jo escurçaria i retocaria el camí del Calvari. Els crits, les rialles, ofensives i cruels més que els cops i ferides, arriben a ésser excessius i a fer mal al cor. Jesús va d'un cantó a l'altre a empentes, baixa carregat amb la creu una escala, perill esglaiador de veure'l rodar amb la creu escales avall; tot això, per bé que rectament intencionat i no pas fora del canal de la veritat històrica, ens fereix en quant la tortura, de tan excessiva i recargolada, pot arribar a ésser desedificant. No oblidem que la Congregació del Sant Ofici ja condemnar fa pocs anys el *Viacrucis* del belga Serclaes, perquè l'acarnissament contra la Victima era fora de mida, i pel mateix motiu han estat reprovades algunes imatges religioses modernes de l'art de l'Europa centra. És que si la visió del sofriment no és equilibrada amb la dignitat de la Victima, la compassió cedeix el lloc a l'escàndol.

M'obliga a dir la freda imparcialitat que el Crist crucificat, oh, paradoxal!, reeixí tal volta millor a Cecil B. de Mille, i que el Crucificat de Duvivier no és pas el millor quadre del seu film. Demés, l'autor de *Golgotha* s'ha deixat influir per la pàgina més dolenta de Cecil B. de Mille. És una llàstima. Duvivier suscita, evidentment influït per l'americà, una desfeta de llamps i trons i tempestes després de la mort de Jesús, imitant una mica el film protestant que interpolava aquí una abusiva escena, de sentit heterodoxe. Jo tallaria llamps i trons i huracans i nuvolades escenogràfiques, ni que fos per a foragitar el record dels disbarats de Cecil B. de Mille d'aquell falsari suscitador de cataclismes, incapaç de comprendre el misteri de la Redempció.

Atenuen el regust, en la pel·lícula francesa, les escenes novament admirables de Jesús ressuscitat. L'episodi dels deixebles d'Emmaús, i el quadre bellíssim de Jesús confirmant per tres vegades el primat de Pere a les vores del llac de Galilea, quadre de veritat, de llum i de poesia.

* * *

Però en acabar la projecció, nota curiosa i gràfica, sense parar la música, la melodia del film s'enllaça amb un aire vodevilesc, sense solució de con-

(1) Lluc XXIII, 8-12.

(2) Mateu XIV, 1-2; Marc VI, 14 i 16; Lluc IX, 7 i 9. (Vid. Lluc XIII, 31-32.)

tinuïtat, per a animar la sortida dels espectadors. A la porta, passarem sota el foc de les fotos, anuncis i reclams de la pel·lícula sensual de la setmana pròxima. Això era el dijous, dia 10; l'endemà, el divendres, la decoració havia canviat i era pitjor encara. La creu tombada es destacava directament sobre els anuncis a gran tamany de la *revue*, i els qui entraven al "Fantasio" havien de passar sota un fris de *girls* nues, pintades damunt la porta interior.

L'escena de Jesús presoner, silencios, davant d'Herodes corrupte, orgullós i triomfal, és el símbol d'aquestes representacions esporàdiques de films sincerament cristians (no hi compto *El Rei de reis*, però sí *Montserrat*, els films del *Congrés Eucarístic de Buenos Aires*, etc.), presoners, portats com a curiositat davant del públic glacial, escèptic i pervertit dels cines mundans. Herodes, opulent, monarca sumptuós, insolent, assassí, cruel, sensual, hipòcrita i fals com una guilla, és la imatge del Cinema, i és la síntesi i personificació de tots els pecats del Cinema, i dins del seu palau la santedat és intrusa o presonera.

* * *

La immensitat del problema apareix en el núvol de qüestions que suscita una pel·lícula realment me-

ritòria, malgrat els seus defectes, que hem estat forçats de veure en un ambient hostil, estrany a la moral cristiana, mentre que certes sales, creades i explotades per cristians, s'entretenen en la tasca, que no sé si és cristiana, d'intentar *cristianitzar la frivolitat* (?) Una coneguda sala de propietaris catòlics i públic catòlic, preparava i anunciava *Una noche de amor* a base del gran reclam d'una *vedette* americana. Conclusió ben trista. **No hi ha sales catòliques per a les pel·lícules catòliques. No hi ha pel·lícules catòliques per a les sales catòliques...** I quant als periòdics catòlics que haurien d'ajudar a resoldre aquests greus problemes en les respectives pàgines de Cinema... val més que no en parlem. Cap d'ells, i apunto els millors, no ha vist que hi ha un problema tan urgent com la censura de pel·lícules, i és la censura de *programes sencers*. I mentre això no es faci, poca cosa es resoldrà. Perquè resulta un mal consell recomanar films bons si els que l'escolten corren perill d'ésser greument ofesos amb sorpreses enormement desagradables i perilloses. Moltes d'aquestes fulles de cinema creuen compatible la funció educativa amb el reclam pagat. I això és un error grau. És impossible servir al mateix temps Déu i Hollywood. És impossible voler servir a la vegada els interessos de l'Anyell i els interessos de la Guilla.

Copia d'una lletra enviada

Barcelona, 11 d'octubre de 1935.

Senyor Propietari o Director del Cinema "Fantasio".

Molt senyor meu:

Havent assistit ahir a la sessió de les 10 per a contemplar la pel·lícula *Golgotha*, dec complir un deure elemental de cristià per a protestar que els espectadors que anàvem per veure aquesta gran obra cinematogràfica dedicada a la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist, fóssim obligats a contemplar escenes anticipades del film *El caballero del Folies Bergère*, amb una exhibició de *girls*, *revues*, interiors de cabaret, *flirts*, etc., que pugnen totalment amb la meua sensibilitat i consciència de cristià i que representen una ofensa per a les persones iden-

tificades amb l'esperit de l'obra *Golgotha* per a veure la qual havíem entrat al "Fantasio".

Per tal d'evitar a la meua família la mortificació i escàndol d'haver de presenciar les escenes d'*El caballero*, em veig privat del gust de poder oferir als de casa meua una visió del film *Golgotha*, que és admirable i de la resta del programa, compost ahir d'uns films en colors notabilíssims i en els quals res no hi ha a dir quant a moralitat. Però intercalar la selecció d'escenes del vodevil de Maurice Chevalier és intolerable tractant-se d'una sessió per a la qual era especialment convidat el públic cristià.

Com a escriptor catòlic que sóc, protestaré públicament d'aquesta ofensa tot i lloant el film de Duvié com és de justícia.

De V. afm. s. s.

Ramon Rucabado

Carders, 5, pral.

FARMÀCIA I CENTRE D'ESPECÍFICS

Laietana, 50
Telèfon 14729

L. VILAR

Laietana, 50
Telèfon 14729

SERVEI FARMACÈUTIC PERMANENT DIA I NIT

LABORATORI MITRO-BIOQUÍMIC ESPECIALITZAT EN ANÀLISIS CLÍNICS

Recordi sempre els següents productes de fama mundial:

CEREBRINO MANDRI. Contra tota mena de dolors. **TABLETAS GABA.** Curen la tos i catarros; indispensable als fumadors. **XAROP GABA.** Cura tos, catarro, grippe. **CALICIDA LADIVONSIN.** Contra ulls de poll i dureses. **BALSAM C. DE KONING TILLY.** Gran depuratiu de la sang i ronyons. **AIGUA DEL CARME BIHEL.** Insostituïble contra mareig, vòmit; preventiu del tifus. **BALSAM BIEL.** Cura cremades de sol i la irritació de la pell. **PRODUCTES VERKO.** Pasta antiflogística, Esparadrap, Aigua oxigenada.

Marginal de lectures

PER JOSEP FLÒ-TERMENS

L'any 1927, Ferran Soldevila iniciava, a l'extingida "Revista de Catalunya", una efímera sèrie de recensions històriques, trameses des de la plàcida quietud de la biblioteca universitària de Liverpool.

Sota la capçalera "La nostra història vista pels historiadors britànics", aquelles compilacions reeixides, venien a dir-nos la manera com la nostra peculiar idiosincràsia i les institucions i vicissituds del poble de Catalunya, foren considerades pels erudits anglesos, l'obra dels quals és prou assequible als escolars d'avui.

Deplorem, doncs, que aitals disquisicions, tan gràvides de profitoses suggerències, fossin, aviat, discontinuades.

Nosaltres qui, sovint també, ens hem sentit emesos als estudis històrics, mancats, però, del guiatge d'una rigurosa metodologia, tinguérem, incidentalment, l'avinentsa d'adquirir, a la fira de llibres vells del Paral·lel, un gruixut "Manual of History", del professor William Cooke Taylor, titular d'aula al "Trinity College", de Dublin, en començar el segon terç del segle XIX, i en sha semblat escaient de reportar alguns paràgrafs d'aquest volum, on és evocada la nostra civilització medieval.

Nat a Youghal, comtat de Cork, en cloure's el Dissent-cents, aquest catedràtic rebé la necessària formació científica, dins el mateix "Trinity College", on fou admès en edat púber i aconseguí, després, totes les seves promocions acadèmiques.

Aquell claustrer docent, cèl·lula primicera de l'odierna Universitat presbiteriana de Dublin, fou erigit l'any 1591, per Elisabet d'Anglaterra, sota l'advocació del Dogma evangèlic de la Trinitat: "Coll. Sanctae Individuae Trinitatis Reg. Elizab. Ivxta Dvblin", duu el segell rectoral. Però, el casal primitiu hagué d'ésser totalment reedificat l'any 1759.

Cabalment, era a les acaballes de la setzena centúria, quan la lluita continuada del Rei d'Espanya, Felip II, contra la Reina Donzella d'Anglaterra, esdevingué més aferrisada. Malgrat la desfeta de l'armada "Invencible", escaiguda el 1588, els catòlics d'Anglaterra i d'Irlanda no defallien a instar el Rei Prudent que perseverés en els seus designis de conquerir les Illes Britàniques, el ceptre de les quals oferien a la seva filla dilecta Isabel-Clara-Eugènia.

W. C. Taylor degué concloure la seva obra devers el 1844 i, l'any següent, degut a l'escassetat d'insolació i a les humitats i gelors persistents, es podria, sota els camps glaçats d'Irlanda, tota la collita de patates, nodriment essencial d'aquelles contrades, on havien viscut generacions senceres, que mai no menjaren carn.

Aquesta malastrugança agreujada per la vigència iníqua de les "Corn Laws" del 1815, prohibitives d'importar blat foraster, susceptible d'abaratir els preus interiors de la farina, provocà el flagell terrible de la fam arreu de l'illa.

La gent es moria, en proporcions esgarrifoses, d'una malaltia estranya — febre d'inanició, en deien — de dissenteria o d'extenuació biològica. Caigueren prop de set-cents mil infasts i la població absoluta d'Irlanda minvà de dos milions (1).

Al govern anglès, però, només se li acudí de promulgar encara les ominoses lleis de repressió ("Coercion Bills"), contra les depredacions a les quals la indigència impulsava els malaurats irlandesos.

Aleshores, culminava en intessitat el proselitisme d'O'Connell, insinuat ja l'any 1843, per aconseguir l'abrogació de l'"Union Act" — aprovada el 1800, amb concussió i venalitat execrables — que sotmetia Irlanda a l'omnimoda potestat del Parlament de Londres; i aquest desvetilament patriòtic, assolí la màxima expressió popular en el míting de Tara, l'antiga capital d'Erinn, quan O'Connell mobilitzava 250.000 oients, vora la lauda sacra, damunt la qual eren ungits els ardrig gaèlics. I aquella assemblea magna hauria estat enriquida, després d'una altra projectada a Clontarf, suburbi de Dublin, on els irlandesos havien frustrat les primitives invasions daneses.

Calia, doncs, destorbar la puixança d'aquell moviment sospitos i hom resolgué, de seguida el procés d'O'Connell i els seus lloctinents, inculpan-los de traïció a l'Estat. Però, W. C. Taylor, es mostra ben displicent respecte a aquests trasbalsos socials, que tant havien d'afectarlo en la seva qualitat d'irlandès; puix que, en esmentar la rebel·lió dels seus misers compatricis davant les exaccions que Anglaterra els imposava, diu, pejorativament, que "hi havia advocats que encoratjaven els ignars pagesos del Leinster a refusar el pagament dels impostos" (2).

Potser, aquesta actitud d'inhibició l'adoptava cautament, per mantenir la inamobilitat del seu càrrec a la Universitat anglicana de Dublin, i així hauríem també de comprendre-ho quan escriu del sobirà difunt Guillem IV, "que fou plorat sincerament per tots els rengles del país" (3); car aquest monarca, els costums grollers del qual deprimien la majesttat reial (4), havia exercit sempre, tirànicament, les pitjors prerrogatives autòcrates i, sobretot, el dret abusiu de mudar els seus ministres com li plaïa, amb ostensible menyspreu de l'opinió pública i escarni als vots del Parlament.

Essent encara duc de Clarence, ja esdevingué impopular, en oposar-se tossudament, a l'abolició del tràfec d'esclaus, preconitzada pels millors estaments de la nació i era dèspota, barroer i disbauxat com els seus germans (5): Jordi IV, que el precedí en el setial regí i del qual s'estranyava W. M. Tacke-ray que la casta noble anglesa l'hagués tolerat (6) i el Duc de York, de qui retreu l'explorador silià Príncep de Pückler-Muskau (7), que es bevia sis ampolles de vi, en havent dinat, sense que hom s'adonés gairebé de cap trastorn en el seu capteniment.

(1) Justin McCarthy = "A History of Our Own Times".

(2) Pág. 700.

(3) Pág. 705.

(4) David Hume = "History of England".

(5) Justin McCarthy = Ibid.

(6) "The Four Georges".

(7) "Briefe".

Moviment catòlic

Exercicis per a homes de carrera. — Una forta vida espiritual és incomprensible sense la pràctica d'exercicis. Els intellectuals de París, cada any en venir la tardor, abans de reprendre les llurs activitats es recullen durant una setmana a la "villa Manresa" que és als voltants de París, i hi practiquen exercicis espirituals.

Les dues tandes d'enguany són dirigides, la una per Monsenyor de la Serre, pro-rector de l'Institut catòlic, i l'altra per l'eminent historiador de la Literatura cristiana el P. Lebreton.

Setmana Social d'Itàlia. — La Setmana Social d'Itàlia s'havia de celebrar enguany a Roma del 29 de setembre al dia 5 d'octubre. El tema escollit com a punt central de les lliçons era l'encíclica "Quadragesimo anno". Els moments difícils que passa Itàlia han aconsellat l'ajornament d'aquesta setmana social.

Una exposició d'art cristià a Xina. — En l'avenç del Congrés nacional d'Acció Catòlica que se celebrarà aviat a Pequín, la Facultat de Belles Arts de la universitat catòlica de Pequín organitza una exposició d'art cristià. Com és cosa sabuda, la pintura moderna de la Xina revela una intensa influència de la vida catòlica.

Viatges per Espanya. — Darrerament "La Vie Catholique" ha organitzat un viatge d'estudi i d'esplai per les terres d'Espanya per tal d'admirar la vida espanyola, profundament religiosa i els monuments, meravellosos com en cap altre indret del món. Certament, les valors espirituals que han creat el pensament d'Espanya, la literatura espanyola i tota la nostra cultura no són pas de menysprear.

És d'admirar que a Espanya encara hi hagi laïcistes que ataquin l'Església i els catòlics en nom de la Cultura i que aquí i a fora malparlin d'Espanya i de la seva tradició.

I darrerament hem tingut aquí la "Missió catòlica universitària francesa", dirigida per l'eminent sacerdot Piccard de la Vacquerie, integrada per uns vuit joves professors i homes de carrera, que dedica cada any un mes de vacances per anar a un país catòlic. Aquesta missió és doble: estudia, per una banda, les activitats catòliques del país; per altra banda, propaga i fa conèixer la idea francesa. L'amic d'Espanya i historiador de l'art, director de la casa de Velázquez de Madrid, el senyor Maurici Legendre, acompanyava aquesta expedició.

Congressos Catòlics. — L'Assemblea de la Görresgesellschaft. — Sota la presidència de l'eminent home de Ciència, ja octogenari, Henric Finke, s'ha celebrat a Limburg (Alemanya) l'assemblea de l'associació görrestana. Els temes de les diferents seccions (Filosofia, Història, Arqueologia, Ciències socials i Ciències físiques-naturals) han estat desplegats per homes catòlics eminents del món de la Ciència. La valor apologetica de les publicacions d'aquest gran institut d'investigacions i de les seves assemblees és arreu del món catòlic coneguda i estimada.

El 52è congrés de juristes catòlics. — El tema central d'aquest congrés, que serà a Nancy del 12 al 14 del present octubre, ha estat fixat en "la reforma judiciària". Advocats i juristes d'arreu de França hi concorreran i no hi ha dubte que les conclusions dels estudis valuosos dels ponents pesaran damunt la futura reforma judiciària francesa. Els catòlics espanyols no sentim la vertadera catolicitat. No tenim fretura de fer sentir el pes de la ideologia catòlica damunt de la vida de l'estat o damunt de la vida científica. Plens d'indiferència, hem col·laborat a l'obra descristianitzadora dels nostres enemics i consentim que tinguin l'hegemonia completa de les organitzacions culturals, d'on estant practiquen una obra descristianitzadora i desnacionalitzadora. Urgeix que els homes de carrera catòlics visquin la catolicitat tot-hora i molt especialment dintre la seva profesísó.

Carta Pastoral de l'episcopat mexicà. — L'episcopat mexicà acaba de publicar una Carta Pastoral on s'expressa la seva bona voluntat i el desig de fer en quant de la seva part depengui tot el que pugui per a la solució dels conflictes socials relatius a Mèxic. La Pastoral explica el que ha fet l'Església per al progrés social i crida l'atenció sobre les censures que se li dirigeixen per no haver remeiats els mals que no podia curar. L'episcopat proposa un programa de reformes socials basat en les encícliques de Lleó XIII i Pius XI.

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

(El millor diccionari català)

per A. GRIERA

Aquesta obra apareixerà en volums d'unes 300 pàgines; l'obra farà uns deu volums, i es publicarà a raó de quatre volums per any. El preu de cada volum serà d'unes 30 pessetes

El primer volum consta de 342 pàgines, i comprèn els mots A-Azoïcs. El segon volum acaba de publicar-se i s'ha posat a la venda.

Preu de cada volum: 30 pessetes

Edicions de Catalunya Social

Pi, 12 - BARCELONA

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA VISTA PER UN METGE OCULISTA ESPECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL·LACIO D'EUROPA, ACUDIU A L'INSTITUT MEDIC OCULISTA COTTET

AV. PORTAL DE L'ÀNGEL, 40 - BARCELONA

OSTRAINA

Laboratori: **Casa Santiveri, S. A.**

El millor reconstituent orgànic. Preparat amb la part cal·lica de l'ostra. **RIC EN FOSFATS.** Especial
lls i nens i molt eficaç en la neurastenia cerebral, anèmia, tuberculosi i malalties dels ossos.
Call, 22 - Balmes, 5 - Trafalgar, 7 - Mallorca, 247

LENCERIA CASA MACIÀ

— LDA. DE MARCIÀ PRAI —

Fàbrica de Teixits a

LES FRANQUESES DEL VALLÈS

VENDA AL DETALL:

Ronda Universitat, 22
(tocant Plaça Catalunya)

Telèfon 11383
BARCELONA

Acadèmia Febrer

Passeig de Gràcia, 73, 1.er (xamfrà Mallorca)

Director: Sr. Josep Me Febrer

ENGINEYER INDUSTRIAL

Preparació per a l'ingrés a les Escoles d'Enginyers i a les Universitats.-Estudis de Tècnics Industrials.-Aparelladors.-Acadèmies militars. - Oposicions. - Batxillerat lliure.

Cerebrino Mandri

Es cosa de casa i que ha traspassat les fronteres d'Espanya. El CEREBRINO MANDRI contra el dolor és de tot el conegut, bo i millor.

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.

Provença, 277 - Entrada Laboratori, Passatge Claris, 2.ª porta a mà dreta - **BARCELONA**

E. IMBERT

PLANQUES PERFORADES

DE TOTA MENA

FABRICACIO NACIONAL "IMAR"

VIA LAIETANA 38
TELEFON 24842-BARCELONA

BIOSER FORTIFICA

Moviment Social

La reforma agrària a Hongria. — La reforma agrària ha estat la preocupació de molts països d'Europa, partint de Rússia i arribant fins a l'altre extrem, a Espanya. Darrerament s'ha reprès la idea de la reforma agrària a Hongria, iniciada poc després de la guerra, tota vegada que és creença general entre la gent treballadora que únicament amb la supressió dels grans latifundis posats a les mans dels treballadors de la terra seria possible aconseguir donar una nova empenta al país que reclama una nova constitució i una nova distribució de la terra.

En canvi els terratinents sostenen que la pagesia està satisfeta i que en els moments actuals la venda a bon preu dels fruits de la terra asseguren uns ingressos superiors als d'ésser propietari de la terra. És necessari una legislació que satisfaci les reclamacions de la pagesia i que posi els propietaris a cobert de les oscil·lacions brusques dels mercats.

Hi ha qui creu que es pot arribar a un acord que satisfaci els que es queixen per les variacions de preus dels mercats i els que reclamen una reforma agrària establint una norma que eviti el vaivé de l'economia i que sigui justa amb les reclamacions de caràcter social. De fet aquesta és l'aspiració del ministeri hongarès en presentar una obra de reforma agrària que coordini les exigències de les parts contraposades.

La reforma social d'Hongria ha d'ésser en les seves línies directives una reforma agrària. Hongria té una extensió d'uns 93 mil quilòmetres quadrats amb una població de vuit milions. Un 60 % del territori hongarès és terra de conreu, un 18 % pasturatge, un 12 % és de boscos, un 6 % desert i un 2 per 100 vinya.

El país pertany a grans terratinents i sols un 45 per 100 de la terra és de petits propietaris.

La reforma agrària hongaresa té per endavant una experiència. Quan cap a l'any 1920 s'establí a Hongria un govern soviètic, es va abolir la propietat privada, i amb les lleis agràries s'havia iniciat una gran colonització. Sols al principi es va procedir d'una manera radical, ben aviat, però la reforma seguia unes directives que estaven d'acord amb les necessitats econòmiques del país i que estava d'acord amb una evolució pacífica. Es conservava el sistema de la propietat de la terra exigint la cessió d'un 20 % de la propietat. Seguien els drets de compra i d'expropiació per tal de tenir terra per crear petits propietaris. En conjunt aquesta reforma agrària, que es donà per acabada per una llei del 1928, fou insuficient. La premsa hongaresa diu que forces ocultes, de llavors ençà, han desplegat la llur activitat per impedir la reforma agrària. Però la generació jove que sosté les reclamacions de la justícia social i el desplegament de la vida nacional, manté vius aquests corrents. La reforma agrària que ara es projecta i que, durant la tardor s'ha de traduir en projectes de llei, ha d'ésser el resultat dels canvis d'impressions tinguts fins ara, ha de tenir en compte el que en diu l'opinió pública i s'ha de posar a l'obra amb una decisió ferma.

La reforma social agrària radica en dos punts: en els fideïcomissos i en la colonització. D'aquí en avant la propietat màxima dels fideïcomissos no podrà excedir de 3.000 jovades. El que ultrapassi les 3.000 jo-

vades s'haurà de repartir, segons unes normes, entre el propietari i els parents de línia paterna. Les extensions de boscos dels fideïcomissos queden exempts d'aquesta disposició. No sols s'ha de reformar el dret de propietat dels posseïdors de latifundis, cal assegurar la propietat amb la creació de fideïcomissos de 100 i de 200 jovades; fins es preveu la creació de fideïcomissos de pagesos. Això significaria que Hongria cerca una solució d'acord amb la seva organització agrícola com s'ha fet en altres indrets amb el dret dels avantpassats i amb l'herència de la masia.

Segons una estadística oficial hi ha a Hongria 59 fideïcomissos amb una extensió de 985.060 jovades, que és amb poca diferència el 6'9 per cent de tot el país. 20 fideïcomissos solament posseeixen 802.765 jovades de les quals 306.695 són terra de conreu. Hi ha terratinents les possessions dels quals són fantàstiques. Segons la reforma projectada, la màxima propietat rústica pot arribar a 1.000 jovades; avui, en canvi, n'hi ha que arriben a les 100.000. En la projectada reforma agrària es tendeix a evitar per tots els mitjans el perjudicar la potencialitat productiva de l'agricultura i a evitar la depressió del comerç exterior. De la colonització projectada en la reforma se n'ha de seguir una intensificació de la producció; hi ha també, amb tot, el perill que els grans terratinents, davant de la nova distribució de la terra, facin estalvis i explotin excessivament la terra, la qual cosa perjudicaria per a l'esdevenidor.

L'objectiu de la reforma agrària pot ésser un augment de la producció passant d'una agricultura extensiva a una producció intensiva i amb això un augment de riquesa en l'economia nacional. Ha de contribuir a això la projectada colonització en la segona part de la reforma agrària. Hi ha la convicció que els problemes econòmics i político-socials s'han de resoldre conjuntament si la finalitat de la reforma ha de reeixir. La importància d'aquest projecte es desprèn del fet que els ingressos de l'estat hongarès, en sa majoria provenen de la indústria i del comerç i no de l'agricultura. Un millorament de l'agricultura en el país comportaria com a conseqüència relacions més sanejades entre aquesta, el comerç i la indústria. La part del pressupost que ha de ingressar l'agricultura del país no arriba, ni de molt, a la quinta part.

Per altra banda una política de colonització ha de facilitar l'expansió de la població hongaresa la natalitat de la qual, si bé ha minvat molt, és d'un 7 per mil, quan a Suïssa és de 5, Anglaterra de 3 i França de 1, mentre que a Espanya i a Itàlia es d'un 10 per mil.

Per a dur a terme la colonització s'ha pensat començar amb els latifundis de l'estat, amb els que són propietat de Bancs els quals poden cedir les terres amb condicions avantatjoses. Seguirien després els latifundis de particulars l'ocupació dels quals aniria precedida d'una indemnització raonable.

**Aquest número ha passat
per la censura**

Moviment cultural

¿Es oportú lluitar amb els pagans del segle XX? El convertit anglès Arsold Lunn acaba de publicar en la revista "The Universe" un estudi sobre la necessitat de la controvèrsia en els temps actuals. Molts asseguren que la presència del catòlic sant, o que viu santament, és la millor propaganda per a l'Església. Però es dona el cas que aquest catòlic té molt poca acció de proselitisme, tota vegada que els pagans d'avui, en la seva majoria, no saben què és un catòlic exemplar, ni han arribat a veure un catòlic que viu santament. En l'època dels Sants Pares i en l'Edat Mitjana la controvèrsia era molt viva. L'obra d'un Ramon Llull és, en el fons, una continuada controvèrsia, com, al nostre país, tingueren gran actualitat les controvèrsies amb els jueus. Precisa entaular la lluita contra el neopaganisme en tots els seus aspectes, fent ús de totes les armes. I aquesta missió obliga per igual els sacerdots que els seglars il·lustrats.

El gran problema consisteix a entrar en contacte amb els neopagans. Hi ha milions d'homes que mai no han arribat a sentir un sermó; que mai no han tingut a les mans un llibre amb contingut d'ideologia catòlica. El nostre jovent llegirà Wells, llegirà Ortega Gasset, escriptors que eviten que es citi un llibre catòlic o un escriptor catòlic que puguin posar el lector en contacte amb la ideologia catòlica.

Els catòlics hauríem d'escriure llibres de caràcter sensacional, llibres d'alta valor literària amb contingut catòlic; caldria provocar la polèmica perquè la gent senti una inquietud, perquè el pagà senti un anhel per conèixer la ideologia catòlica. Els catòlics hem de servir-nos de les armes que la ciència posa a les nostres mans per lluitar per la idea catòlica. Hi ha una sèrie de disciplines científiques com la Història, la Història de l'Art, la Filologia que són inseparables del coneixement profund de la vida catòlica i, els catòlics, en conrear-les, hem d'aprofitar totes les avinenteses per difondre amb elles la simpatia per la vida catòlica.

La recristianització de la Pagesia. — Hi ha dues persones que a la pagesia tenen una importància capital: el Rector i el Mestre. La missió cultural de tots dos és d'una importància extraordinària. La cultura a la pagesia és obra exclusiva del Rector i del Mestre. Sovint es dona el cas que Rector i Mestre, situats en un mateix pla d'ideologia i d'esperit contribueixen a la difusió i arrelament de la ideologia cristiana. També es dona el cas, per cert molt freqüent, que Rector i Mestre viuen renyits o contraposats i llavors l'acció de l'un va encaminada a desfer les activitats de l'altre. Sovint hi ha mestre que no coneix pas ben bé la jerarquia dels valors; llavors es creu més capacitat que el rector, li declara la guerra, evita que els infants vagin al Catecisme; es converteix en un element dissolvent.

La política escolar d'Espanya, gairebé tan funesta avui, com durant el passat bienni, reclama una rectificació. Han de desaparèixer de l'escola els mestres ateu, els mestres comunistes i tots aquells que no favoreixen el desplegament de la vida religiosa a la ruralia. El mestre ha d'ésser el millor col·laborador de les activitats parroquials. És llastimós el cas freqüent de mestre que ha estudiat la carrera amb els

subsidis d'un sacerdot i després, en anar a parar a una parròquia hostilitza el senyor rector i fa propaganda atea.

El mestre espanyol de les darreres generacions, fetes notables excepcions, ve a ésser una espècie de penell de campanar que pren les direccions dels indrets d'on el vent bufa.

Si tenim organitzada una escola particular potent, caldria no negligir el punt capital de la formació de les seleccions perquè no ens trobem com ara, una ingent multitud sentimentalment catòlica sense dirigents.

Les activitats culturals de la Companyia de Jesús. — La gran força de la Companyia de Jesús, que meravella els catòlics i no catòlics, radica en la intensa vida d'esperit que porten els seus membres. I quan diem vida d'esperit, no volem dir solament vida espiritual. No hi ha disciplina especulativa o tècnica al conreu de la qual els superiors de la Companyia no destaquen un o diversos individus. La gran estratègia ignasiana consisteix a tenir dirigents de primera fila en totes les disciplines.

En els moments presents els membres espanyols de la Companyia dissolts, abans de preocupar-se de la reconstrucció de cases, vetllen per assegurar el prestigi científic de la Companyia. I la mateixa dispersió tan dolorosa haurà estat un factor ben important de renovació de l'esperit científic no sols dels fills de Sant Ignasi, sinó de tota Espanya.

Si la clerecia secular i els catòlics en conjunt volem tenir una situació dirigent en la vida del país, cal, abans que tot, estimar i viure la vida científica.

COL·LEGIALS

El més extens assortiment
en Impermeables,
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats

CASA ROSICH

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Àngel, 25

Carnet setmanal

La futura llei electoral. — El Govern, amb molt bon acord, segueix els treballs per arribar a l'estructuració d'una nova llei electoral, ja que és ben evident que la que fins ara patim no reuneix les condicions mínimes de justícia que cal en una llei d'aquesta naturalesa. Tots, majoria i minories estan conformes que cal substituir l'actual llei. El que sembla difícil és obtenir l'acord de les minories en una fórmula de substitució d'aquesta llei.

Per arribar ací només hi ha dos camins fonamentals: el del sistema majoritari i el del sistema de representació proporcional amb la infinitat de variants que poden mostrar l'un i l'altre. Però, el sistema majoritari és propi de la llei d'ara, feta pel govern Asaña; i si fins les minories no estan conformes amb ella, ¿per què han de mostrar tanta resistència a un sistema proporcionalista? No ho poden fer des d'un punt de vista doctrinal, ja que el proporcionalisme gairebé no admet objeccions serioses en aquest punt. Ho han de fer, doncs, davant la por que el sistema de representació proporcional els minvi la seva ja escassa representació, cosa que val tant com anar a l'anul·lació de la seva força política.

¿Què farà el Govern davant d'això? Senzillament, anar a un sistema mixt, acceptant la representació proporcional pels districtes que elegeixin més de deu Diputats i deixant el sistema majoritari pels districtes que n'elegeixin menys. Però ni això satisfà les minories que semblen decidides a tota mena d'obstrucció en aquest punt.

El Govern, però, seguirà el seu camí i anirà a l'aprovació del nou projecte tal com sigui; d'acord amb les minories si així és possible; utilitzant la seva força parlamentària quan aquell acord no es produeixi. El cas és que es resolgui d'un cop aquest problema ja que és evident que no es poden fer eleccions al nostre país amb el sistema ara vigent, tenint en compte, a més, que les esquerres no poden dir mai que les dretes facin la modificació per interès partidista perquè ben demostrat tenen que fins amb el sistema d'ara, poden guanyar majories, com va passar amb les eleccions del novembre de l'any 1933, que produïren les Corts actuals.

El carnet electoral. — És una afortunada innovació de la Generalitat de Catalunya per a identificar la personalitat de l'elector, evitant els abusos d'altres èpoques de domini esquerrà i que puguin produir-se espectacles tan poc edificants com el del carrer de Casp, de Barcelona, per exemple.

Els partits esquerrans amb diversos pretextos fan el buit a semblant iniciativa. I fins hi ha algun partit de dretes de Catalunya que hi fa també el buit amb el pretext de les circumstàncies d'ara. No ho compremem si judiquem la política amb noblesa i sinceritat.

La rectificació del cens electoral. — Es una altra activitat del Govern de la Generalitat de Catalunya, que ha obtingut un termini per ampliar la dita rectificació a les nostres comarques. El cens d'ara es troba horriblement falsejat fins el punt que hi ha solars a Barcelona on hipotèticament s'alcen cases de deu pisos amb els corresponents vots per a tots els seus habitants (?) i hi ha poblacions, on dominaren les esquerres, com Cardona, per exemple, que compten cinc mil vots amb una població de cinc mil habitants de manera que fins les criatures de pit tenen vot.

Cal acabar amb aquests abusos i cal depurar el Cens. Per això ens semblarà sempre encertada tota mesura encaminada a aquesta acció depuradora dels nostres governants i ens ha de semblar un deure de consciència contribuir-hi. Que tots els ciutadans conscients facin el possible en aquest punt, ja que pot venir, sobretot en eleccions municipals, de molt pocs vots el triomf dels partits de dreta en el respectiu Municipi.

El futur Pressupost. — Es una altra obra que portarà a cap el Govern actual i que tothom espera amb la curiositat que és de suposar. El Ministre de Finances del Govern anterior i actual President del Govern actual senyor Chapaprieta ha fet d'aquesta la seva tasca primordial, i a fe que no n'hi pot haver d'altre més interessant per al país, en aquest moment. Tothom sap que la llei de restriccions autoritza el Govern per introduir sengles reformes en el sentit d'economies en el Pressupost, i tothom espera la llei financiera per jutjar la manera com hauran estat introduïdes les dites economies.

No haurem de trigar molt a saber-ho però ni tot es pot aconseguir d'una sola vegada ni poden venir en el Pressupost d'ara totes aquelles reduccions que caldria i que desitjarien la gent impacient. Però ¿qui pot dubtar que l'orientació actual sigui salvadora i que, persistint en ella, hauriem d'arribar a una solució dels problemes de les nostres finances, base per a resoldre tots els altres problemes que ofereix com a urgents l'economia del país?

Tinguem la seguretat que l'obra serà ben ampla i que el nom de l'actual President del Gabinet, i amb ell el de tot el Govern, podrà passar a la història financiera espanyola com un dels més favorablement recordats.

Davant d'unes eleccions? — Ningú no ha anunciat eleccions, però arreu sembla respirar-se un ambient d'eleccions. I en dir arreu potser diem malament, ja que aquest desig no es troba precisament entre el poble, sinó més aviat entre determinats partits polítics que cerquen millorar posicions davant d'una contesa electoral de qualsevol classe que sigui.

No creiem que es porti massa pressa a convocar eleccions. Segons la llei municipal de Catalunya, les d'Ajuntaments haurien hagut de tenir lloc a la pri-

Valors

Informació - Compra i Venda
L. GOMIS Corredor de Canvi i
 Borsa - Fontanella, 15

mera quinzena de novembre vinent; però cal recordar que les anteriors municipals no foren celebrades en aquesta època fa dos anys, sinó molt més tard i que, per tant, poden ara també retardar-se les eleccions vinents. A més, és evident que el país no pensa en eleccions perquè té massa mal record d'altres lluites electorals anteriors, menades per l'Esquerra, i ara és l'ordre, la pau i el treball el que preocupa majorment el nostre poble. No podem oblidar tampoc que el nostre règim es troba sotmès a condicions anormals, de traspàs, i que cal anar desenvolupant-lo amb la cura més exquisida per tal que no torni a caure en situacions pitjors a les anteriors. Al cap i a la fi, a ningú més que a nosaltres mateixos no podem atribuir l'anormalitat en què vivim.

De totes maneres, els dirigents de la cosa pública parlen d'eleccions. I vinguin aquestes més aviat o més tard, és ben cert que no hauran de trigar massa. I ¿ens podem creuar de braços, els homes de dreta, davant d'una possible lluita electoral? De cap manera; cal que tots posem l'esforç que calgui de la nostra part per a mantenir el contacte actual entre tots els partits d'ordre del país i cal que el mot "unió de dretes", tan bescantat fins i tot per gent que es diu pertanyent al nostre camp, no desaparegui dels llavis ni de la pensa de ningú. Tots els que no hagin oblidat que tenim entre nosaltres un text constitucional persecutori en matèria religiosa (el primer interès per a nosaltres), que tenim encara la propietat amenaçada (no pas en el sentit romà de la paraula, sinó en el sentit cristià i tot) que les esquerres es refan

i conserven posicions ben a la vista de tothom, sobretot a Catalunya, no podem oblidar tampoc que, per damunt d'altres qüestions secundàries, cal enfortir els lligams d'ordre i seguretat dels grans interessos socials que representa la situació política actual; i cal no oblidar, especialment al nostre país, que ja hem preterit massa sovint aquests problemes a d'altres secundaris amb el resultat tristíssim que tots coneixem.

Política d'ideals, sí; però cal no confondre els ideals amb el romanticisme i cal no deixar-nos portar altre cop per actuacions que no han fet més que dividir-nos per posar les regnes del poder a mans d'esquerra. Quan els grans factors de la civilització occidental, de base cristiana, perillen i trontollen, no ens hem de deixar portar per altres motors que pels necessaris per a la seva defensa. El contrari pot ésser obra de quatre solitaris que no toquen ni han tocat mai de peus a terra i que no tenen en compte que política val tant como dir govern de poble i que el poble es governa, no a base d'ideals inadequats a la realitat, sinó a base de realitats precisament.

El nostre poble, salvant alguna cleda de petits interessats en una mena de revolta espiritual permanent i salvant alguna actuació merament negativa encara que ben intencionada, té prou bon sentit per salvar-se dels utopistes i anirà a les primeres eleccions que vinguin mogut per grans corrents de realitat, deixant de banda qüestions interessants però de segon ordre, que divideixen els pobles sense altre profit que portar-los a un 6 d'octubre de 1934, de tan tràgic record per a tots els bons catalans.

Llibres

José Zaffontano, *Mente y Corazón*, reflexiones para los jóvenes. Versión de la segunda edición italiana por Cipriano Montserrat, pbro. Luís Gili, editor, Barcelona, 1935, 344 pàgs.

D'un temps ençà la literatura ascètica era gairebé nulla al nostre país. La decadència havia estat espantosa en tots els aspectes de la vida espiritual i material. És cert que la reacció no ha pas estat prou intensa i que la producció espanyola en el camp de la Teologia en els seus diversos aspectes és gairebé nulla. Però hi ha un nucli de sacerdots amants a tota novetat d'ordre espiritual els quals procuren incorporar-la a la literatura religiosa del nostre país. L'obra que ressenyem és un llibret de meditacions destinades a la joventut, escollides amb molta discreció, les quals versen sobre Déu i l'home; la gràcia i el pecat; la justícia i la misericòrdia. Aquestes meditacions, clares, cenyides i ben escrites no poden faltar a la biblioteca de cap jove catòlic.

Joaquín Azpiazu, *El sacerdote social*, Bilbao, 1935, 21 pàgines.

Mai no s'insistirà prou en la necessitat que el sacerdot sigui un home eminentment social. El sacerdot ha d'ésser un "Missioner del treball" i ha d'ésser eminentment intervencionista en la qüestió social.

J. Azpiazu prova aquesta obligació amb textos de la "Quadragesimo anno". És cert que s'han de superar un sens fi de dificultats: la falta de preparació, l'avidesa i la falta d'èxits en el camp social. Hi ha qui creu que, o no hi ha res a fer, que tot està perdut, o hi ha qui suposa que els seus parroquians són tan bons que no necessiten de les doctrines socials de l'Església. Una frase solament d'aquest llibre voldríem fer conèixer als sacerdots: "Desgraciadament el poble on el sacerdot que en té confiada la cura, no sap què fer-hi."

Círculos de Estudios Sociales "Avasc". Año II, número 1. Octubre 1935.

Els temes dels quatre cercles del mes d'octubre assenyalats per "Avasc" són: La persona humana; L'Església defensora de la personalitat humana; La guerra i la pau; El ferro a Biscaia. Unes idees i notes, Organitzacions catòliques i Notícies breus.

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 11 - Tel. 17605 - BARCELONA

ACABA DE SORTIR EL

Missal dels diumenges i festes

**Extret del Missal Romà per a ús dels
fidels de les diòcesis de Catalunya**

El text d'aquest Missal dels Diumenges i Festes és, convenientment reduït, el mateix del Missal Romà publicat per FOMENT DE PIETAT. Aquest Missal consta de tres parts: Primera part, Misses dels Diumenges; segona part, Ordinari de la Missa i Misses genèriques; tercera part, Misses de les Festes. Esplèndida edició a dues tintes amb requadrat vermell.

El conjunt forma un volum d'unes 650 pàgines

EN TELA, **6** PTES. EN PELL I CANTELL VERMELL, **9** PTES.

EN PELL I CANTELL DAURAT, **11** PTES. EN XAGRÍ, **16** PTES.

HA SORTIT JA EL VOLUM III DE LES

Meditacions afectives i pràctiques sobre l'Evangeli

Traducció catalana per Mn. JOAN AVINYÓ, Prev.

Un volum de 443 pàgines, en rústega, **3** pessetes, en tela, **4'50** pessetes

L'OBRA CLÀSSICA DE LA PIETAT CATÒLICA

Introducció a la vida devota de Sant Francesc de Sales

Traducció catalana de Mn. ANTONI FERRER, Prev.

Aquest llibre immortal, cisell suauíssim i eficaç per esculturar en cada ànima que el llegeix piadosament la bella imatge sobrenatural de la santedat, és ja incorporat al catàleg de «Foment» mercè a la traducció, encertada en fidelitat i unció, que n'ha fet Mn. Antoni Ferrer, Prev. L'estil planer i refinat alhora que pren en aquesta traducció la nostra llengua catalana farà que els lectors catalans hi tinguin la doctrina completa i serena que dona a Filotea el sant autor de l'obra tramesa amb la més pura i gustosa diafanitat. L'aigua de salut que eixamora les ànimes amb les idees i savis consells d'aquesta Introducció els farà l'efecte que és beguda a raig en la mateixa puresa de la font. No cal dir més per recomanar l'adquisició i lectura del llibre.

400 pàgs. de text. En rústega, **3** ptes. En tela, **4'50** ptes.

ALS MATEIXOS PREUS HI HA

Introducció a la vida devota de Sant Francesc de Sales per a la joventut

Especialment destinada al públic indicat en l'afegiment al títol.

PUBLICITAS

UN COSTIPAT NO ES UNA MALALTIA GREU

es suficient molest,
però, per a privar-lo
d'assistir a les seves
ocupacions i l'expo-
sa a mals pitjors.

Si vostè es bronquí-
tic, al sentir els pri-
mers frets, pren-
gui diàriament
una cullerada de
l'acreditat

AIXAROP PUIG

i passarà un bon hivern

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

CUIDI ELS COSTIPATS

dels
nens
exterior-
ment,
amb la

POMADA PUIG

l'acció de la qual
dona sempre
excel·lent re-
sultat.

Es ven en
les millors
Farmàcies

FRANÇOIS
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.ª
BARCELONA